

Arrest

nr. 198 425 van 23 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 25
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 23 december 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 maart 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 23 december 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die de verzoekende partijen op 17 maart 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.12.2013 werd ingediend door :

[V., V.] [N° R.N. ...]

geboren te [...] op [...]

[A., A.] [N° R.N. ...]

geboren te [...] op [...]

[V., G.] [N° R.N. ...]

geboren te [...] op [...]

nationaliteit: Armenië

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Mevrouw [A.A.] diende een asielaanvraag in op 08.07.2008 en mijnheer [V.V.] op 07.01.2009. Deze aanvragen werden afgesloten op 23.03.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk een jaar, acht maanden en vijftien dagen voor mevrouw en een jaar, twee maanden en zestien dagen voor mijnheer – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen roepen in dat hun medische regularisatieaanvraag ontvankelijk werd verklaard en nog steeds in behandeling is. Deze aanvraag werd echter afgesloten op 29.11.2013 met een beslissing tot weigering van de verdere verlening van de A-kaart.

Betrokkenen halen aan dat hun minderjarig kind hier scholing volgt en dat de onderbreking van het schooljaar niet mag geëist worden. De dochter van verzoekers is echter meerderjarig, zij is namelijk geboren op 22.08.1994, en bijgevolg niet leerplichtig. Het feit dat zij hier school loopt, wat gestaafd wordt met diverse schoolattesten en een stageattest, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkenen op geen enkele wijze aantonen dat hun meerderjarige dochter geen voortgezet onderwijs zou kunnen volgen in het land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen roepen tevens art. 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind in, maar zij kunnen zich hier niet dienstig op beroepen aangezien alle leden van het gezin meerderjarig zijn. Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat haalt aan dat betrokkenen gezien zij momenteel in België verblijven de aanvraag zouden moeten indienen bij de Belgische diplomatieke post in België en dat dit onmogelijk is, omdat de wet voorziet dat in dergelijk geval de aanvraag moet ingediend worden bij de burgemeester van de verblijfplaats. Hieruit volgt, volgens de advocaat, dat de aanvraag ontvankelijk moet verklaard worden. Deze argumentatie berust echter op een verkeerde lezing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980, gezien de reguliere procedure inhoudt dat de aanvraag wordt ingediend via de diplomatieke of

consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. België is vooralsnog niet het buitenland.

Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen omslachtig en duur zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg. Betrokken en tonen niet aan waarom voor hen een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving zou moeten gemaakt worden.

Verzoekers halen aan dat zij niets hebben om naar terug te keren. Dit kan echter niet weerhouden worden als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er geldt immers voor alle vreemdelingen die moeten terugkeren naar hun land van herkomst, dat zij hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat zij geen tewerkstelling zouden kunnen vinden in hun land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Zij kunnen desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma: Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

De elementen met betrekking tot de integratie – namelijk dat betrokkenen zich integreren; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben; dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben; dat zij werkbereid zijn en reeds gewerkt hebben wat gestaafd wordt met arbeidsovereenkomsten, loonfiches en een tewerkstellingsattest; dat zij een knelpuntberoep zouden kunnen invullen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen*
- dat de duur van de asielaanvraag niet als onredelijk lang kan beschouwd worden*
- dat de aanvraag art. 9 TER VW ondertussen werd afgesloten*
- het feit dat het kind naar school gaat niet buitengewoon is*
- er geen schending van art. 3 of art. 8 EVRM aan de orde is.*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven vijf jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kind gaat naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft meer dan één jaar geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen. Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van de kind, noch de andere elementen, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Indien gezinnen die hier 5 jaar verblijven, en steeds in procedure zijn geweest, weze eerst asielprocedure, vervolgens regularisatieprocedure, niet geregulariseerd kunnen worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS VW.

Dit is niet meer redelijk.

Dat bovendien dient opgemerkt dat destijds bij instructie juli 2009 werd bepaald dat gezinnen die hier vijf jaar verblijven, met minderjarig(e) kind, en met een asielprocedure van meer dan één jaar, gemachtigd zouden zijn tot verblijf.

Dat naderhand deze instructie weliswaar werd vernietigd doch zowel door de bevoegde staatssecretaris als door de bevoegde minister als door de directeur DVZ werd bevestigd dat gezinnen die aan deze criteria voldeden blijvend zouden worden geregulariseerd.

Dat verzoekers ondanks het feit dat zij voldoen aan alle criteria terzake evenwel weigeringsbeslissing bekwamen, waarbij het zeer onduidelijk is waarom thans alle aangehaalde elementen van lange duur en integratie 'onvoldoende' zouden zijn en niet kunnen aanvaard worden, terwijl die voor honderden zelfs duizenden andere personen wél werd aanvaard.

Dat hierbij niet kan volstaan worden met loutere bewering dat de ingeroepen elementen niet voldoende zouden zijn voor de behandeling van de aanvraag, als dit voor de gemelde andere personen wél werd aanvaard.

Dat er zich in voorkomend geval een schending voordoet van het gelijkheidsbeginsel en non-discriminatiebeginsel."

2.1.2. De verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van "de beginselen van behoorlijk bestuur" en van het non-discriminatie- en het gelijkheidsbeginsel.

Zij lichten het middel toe als volgt:

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende elementen voor de behandeling en toekenning van de verblijfsaanvraag op basis van art. 9 BIS VW.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een afdoend onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen elementen heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielprocedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, dan de procedure van verzoekers in totaal vijf jaar hebben geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde voldoende voor het indienen van de regularisatie-aanvraag in België en navolgend het toekennen van de regularisatieaanvraag ten gronde.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor de ontvankelijkheid en gegrondheid van de regularisatie-aanvraag, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.1.3. Verzoekende partijen voeren in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Zij stellen als volgt:

“In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend (doch hier dient opgemerkt dat de tweede asielaanvraag nog steeds bezig is, en dit dus nog niet 100 % zeker is) dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verwerende partij omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In het land van herkomst komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

De situatie in Armenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoekers in het bijzonder is en blijft ook ernstig.

Verzoekers kunnen niet terug.

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt “Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben

- *er is sprake van een verblijfsduur van meer dan vijf jaar*
- *er is sprake van een duur van de asielprocedure van meer dan één jaar*
- *er is een kind dat minderjarig was*
- *verzoekers zijn totaal verankerd*
- *er is sprake van een ernstige medische problematiek in hoofde van verzoeker*
- *er is sprake van langdurige tewerkstelling in hoofde van verzoekster*
- *er is sprake van opeenvolgende stagecontracten in hoofde van de dochter*

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zeerste wordt ontwricht.

“Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing verzoekers zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder dient opgemerkt dat verzoekers nog een beroepsprocedure lopende hebben tegen de negatieve beslissing inzake hun aanvraag medische regularisatie, en er dus nog geen definitieve beslissing is hieromtrent.

Dat in afwachting van dergelijke beslissing alleszins dient aangenomen te worden dat er onmogelijkheid aan de orde is tot terugkeer, en ook dit element ten volle dient mee in de beoordeling genomen te worden.

Dag gezien deze totale onmogelijkheid tot terugkeer er geen andere mogelijkheid is tot het indienen van de aanvraag in België en bovendien verzoekers aan de objectieve criteria voldoen dewelke in het verleden ontelbare malen als voldoende werden aangenomen teneinde de aanvraag in België in te dienen."

2.2.1. De aangehaalde middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu was de verwerende partij van oordeel dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekende partijen wijzen op de duur van hun verblijf in België en hun goede integratie tijdens dit verblijf, op het gegeven dat hun kind hier school loopt en op het gegeven dat de asielprocedures meer dan één jaar hebben geduurd. Zij betogen dat met deze elementen geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij geven aan dat deze elementen wel degelijk moeten kunnen volstaan opdat zij zouden worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De Raad benadrukt allereerst dat – waar de verzoekende partijen betogen dat de ratio legis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt miskend doordat deze elementen niet werden weerhouden om de verblijfsmachtiging toe te staan – de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over het al dan niet ontvankelijk zijn van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag.

Verder stelt de Raad vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen en op gemotiveerde wijze heeft aangegeven om welke reden(en) zij deze elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, de ingeroepen omstandigheden dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen om medische redenen ontvankelijk werd verklaard, dat een terugkeer naar het herkomstland duur en omslachtig zou zijn, dat zij aldaar niets meer hebben en dat zij geen inbreuken begingen tegen de openbare en de verwijzing naar de regularisatiewet van 22 december 1999.

Zo wordt er op gewezen dat de duur van de asielprocedures niet onredelijk was en dat de elementen van integratie die werden opgebouwd tijdens de duur van het verblijf in België en tijdens de verblijfsprocedures niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform het artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In zoverre werd gewezen op de beslissing tot ontvankelijkheid van de medische verblijfsaanvraag, wordt vastgesteld dat deze aanvraag intussen negatief is afgesloten. Inzake de scholing van de derde verzoekende partij en de ingeroepen onderbreking van het schooljaar wordt gesteld dat zij intussen meerderjarig is geworden en bijgevolg niet langer leerplicht is en daarnaast ook niet wordt aangetoond dat zij geen voortgezet onderwijs kan volgen in het land van herkomst. De ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM wordt verder niet aanvaard, omdat de verzoekende partijen zich beperken tot een loutere bewering die niet wordt toegepast op de eigen situatie en geen begin van bewijs wordt voorgelegd. De ingeroepen miskenning van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin weerhouden, waar de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is en gewone sociale relaties daarnaast niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Inzake het ingeroepen artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) wordt er opnieuw op gewezen dat de derde verzoekende partij intussen meerderjarig is, zodat niet blijkt dat nog dienstig een beroep kan worden gedaan op deze bepaling. De verwerende partij geeft daarnaast aan dat louter algemene verklaringen dat het indienen van de aanvraag via de gewone procedure duur en omslachtig is en dat men niets meer heeft in het herkomstland, evenmin kunnen volstaan om het bewijs van de buitengewone omstandigheden te leveren. Hij merkt op dat op geen enkele wijze wordt aangetoond dat de verzoekende partijen geen tewerkstelling zullen kunnen vinden in het herkomstland om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven en zij desgewenst een beroep kunnen doen op het vrijwillig terugkeerprogramma. Het argument dat de verzoekende partijen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde wordt ook niet aanvaard omdat een dergelijk gedrag wordt verwacht van alle vreemdelingen in België. Inzake de ingeroepen regularisatiewet van 22 december 1999 wordt ten slotte nog overwogen dat dit een enige en

unieke operatie was en de hierin opgenomen criteria voor regularisatie niet gelden voor een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen dat deze motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en onvoldoende concreet zou zijn. Zij wijzen op de aangehaalde elementen van integratie, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek. Zij geven aan dat het gevoerde onderzoek niet kon volstaan. Dit algemene betoog wordt evenwel niet nader toegelicht en kan dan ook niet worden aangenomen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verschillende ingeroepen elementen wel degelijk in rekening werden genomen en werden onderzocht. Er wordt gemotiveerd waarom gelet op deze elementen nog geen buitengewone omstandigheden blijken. De verzoekende partijen gaan op geen enkele wijze in op de concrete motieven in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen aldus weliswaar blijk geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheids.toezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Een onzorgvuldig onderzoek blijkt evenmin.

De verzoekende partijen weerleggen de vaststelling niet dat zij geen begin van bewijs aanbrachten van een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het herkomstland en de door hen ingeroepen medische elementen reeds werden afgewezen door het bestuur. Zij weerleggen evenmin de vaststelling van de verwerende partij dat zij door het louter aanbrengen van de feitelijke gegevens van hun integratie, waaronder de tewerkstelling van de tweede verzoekende partij in het verleden, niet aantonen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op hun integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De motivering in de bestreden beslissing is ook in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekende partijen geven ook niet aan dat zij in hun verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad merkt op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, geenszins impliceert dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

In zoverre de verzoekende partijen betogen dat tevens rekening diende te worden gehouden met de duur van de behandeling van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en met de totale duur van zowel voormelde procedure als de asielprocedure, stelt de Raad vast dat uit de verblijfsaanvraag zoals deze is opgenomen in de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zij zich ter staving van de buitengewone omstandigheden uitdrukkelijk hebben beroepen op de voormelde elementen. Deze elementen werden slechts ingeroepen om te stellen dat de verblijfsmachtiging diende te worden toegekend, oftewel ter ondersteuning van de gegrondheid van de aanvraag. Zij beriepen zich, wat de ontvankelijkheid betreft, wel op het gegeven dat zij nog in afwachting waren van een beslissing inzake hun verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en op het gegeven dat zij zich gedurende hun lange verblijf in België in dit land hebben geïntegreerd. De Raad wijst er andermaal op de verwerende partij deze ingeroepen elementen in rekening heeft gebracht en heeft toegelicht waarom zij op basis hiervan geen buitengewone omstandigheid aanvaardt. Hiervoor wordt verwezen naar voorgaande uiteenzetting. De verzoekende partijen overtuigen aldus niet dat de duur van de verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en/of de totale duur van de verschillende procedures ten onrechte niet in rekening is gebracht. De Raad ziet ook niet in op welke wijze de duur van de verschillende procedures in België op zich genomen een element kan uitmaken dat het voor een vreemdeling alsnog bijzonder moeilijk of onmogelijk kan maken om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. De verzoekende partijen blijven volledig in gebreke om zulks toe te lichten. Hiervoor kan ook andermaal worden verwezen naar de hiervoor reeds aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. De tijdens dit verblijf opgebouwde integratie werd bovendien wel degelijk in rekening genomen en de in dit verband voorziene motivering wordt niet ontkracht.

Waar de verzoekende partijen verder wijzen op een hangende beroepsprocedure bij de Raad in het kader van een beslissing genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dringt de vaststelling zich andermaal op dat niet blijkt dat een dergelijk gegeven in de aanvraag om machtiging tot verblijf als dusdanig werd ingeroepen als buitengewone omstandigheid. De verwerende partij kon, of diende, hiermee dan ook geen rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Er dient intussen ook te worden vastgesteld dat de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – gelet op het arrest van de Raad met nr. 172 651 van 28 juli 2016, waarvan niet blijkt dat hiertegen cassatieberoep werd ingesteld – intussen definitief werd afgesloten. Aldus blijkt ook niet dat de verzoekende partijen nog een voldoende belang hebben bij dit onderdeel van het middel. Bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing kan het bestuur enkel opnieuw vaststellen dat de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet negatief werd afgesloten. De Raad benadrukt ook dat de medische problemen van de eerste verzoekende partij zoals ingeroepen in deze verblijfsprocedure in geen geval kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid, gelet op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen kunnen evenmin worden bijgetreden in hun betoog dat in casu, waar werd vastgesteld dat geen buitengewone omstandigheden blijken, zich nog een onderzoek opdrong in het licht van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009).

De Raad wijst er op dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 heeft vernietigd (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit rechtscollège stelde in zijn arrest vast dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit vernietigingsarrest werkt erga omnes, zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht en deze in de bestreden beslissing onmogelijk kon worden toegepast.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en tal van andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde gevallen ook gebeurde, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Zij dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen.

Het feit dat de verwerende partij in het raam van haar discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 of enige hieraan voorafgaande instructie waren opgenomen, impliceert verder niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts in buitengewone omstandigheden kan worden aangevraagd via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager. De verwerende partij diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon de verzoekende partijen niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. De vaststelling dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden aantoonde, vaststelling die niet wordt weerlegd of ontkracht, volstond dan ook om de bestreden beslissing te verantwoorden.

Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen. De verzoekende partijen kunnen uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

De verzoekende partijen wijzen verder op '*vaste rechtspraak*' dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet aan een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland "*en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België*". Zij blijven evenwel in gebreke om ook maar één concreet arrest te vermelden van deze volgens hen '*vaste rechtspraak*'. De Raad merkt verder op dat de verwerende partij, waar zij de door de verzoekende partijen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen elementen niet weerhield als buitengewone omstandigheden, als dusdanig niet verwees naar het gegeven dat de asielaanvragen van de verzoekende partijen werden afgewezen. Hiervan wordt weliswaar melding gemaakt, doch inzake de verschillende als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen werd steeds een afzonderlijke motivering voorzien die los staat van de vaststelling dat de asielaanvragen werden afgewezen. Inzake de ingeroepen elementen van integratie die werden opgebouwd tijdens de duur van het verblijf in België en tijdens de verblijfsprocedures werd zo bijvoorbeeld geoordeeld dat deze niet verantwoordden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform het artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ook waar de verzoekende partijen zich beriepen op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst verwees de verwerende partij als dusdanig niet naar de eerdere asielprocedures, of beperkte hij zich in ieder geval niet tot een dergelijke verwijzing. Hij stelde vast dat de verzoekende partijen zich in de verblijfsaanvraag op dit punt beperkten tot een louter algemene bewering en dit zonder dat enig begin van bewijs van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM werd aangebracht en zonder dat deze algemene bewering op de eigen situatie werd toegepast. De verzoekende partijen gaan als dusdanig niet in op deze voorziene motiveringen en ontcrachten ze bijgevolg niet. De verzoekende partijen kunnen niet worden bijgetreden in hun betoog dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet zijn beoordeeld en onderzocht. Zij gaan er ten onrechte van uit dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden worden afgewezen onder verwijzing naar de negatief afgesloten asielaanvragen en omdat deze aldaar reeds zouden zijn beoordeeld.

De verzoekende partijen wijzen op de algemene situatie in Armenië op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Met dit betoog, dat andermaal niet wordt gestaafd aan de hand van een begin van bewijs, tonen zij het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de motivering in de bestreden beslissing evenwel niet aan. Zij weerleggen de beoordeling door het bestuur niet dat ter ondersteuning van de aanvraag geen begin van bewijs werd voorgelegd van de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst en dat de verzoekende partijen zich beperkten tot het uiten van algemene beweringen die niet werden toegepast op de eigen situatie. In deze stand van zaken kan op dit punt geen kennelijk onredelijkheid worden vastgesteld, waar geen buitengewone omstandigheid werd weerhouden.

In zoverre de verzoekende partijen nog betogen dat de bestreden beslissing hun gezin ten zeerste ontwricht, merkt de Raad op dat zij hun stelling in deze zin niet concreet toelichten. De Raad benadrukt in dit verband ook dat – zoals dit wordt gesteld in de bestreden beslissing – de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor het gehele gezin en er aldus niet blijkt dat deze beslissing tot gevolg heeft dat de gezinsleden van elkaar dreigen te worden gescheiden. De verzoekende partijen passen de door hen aangehaalde rechtspraak van de Raad van State ook niet toe op hun concrete situatie. Dit betoog van de verzoekende partijen kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ook door het louter op algemene wijze betogen dat als gevolg van de bestreden beslissing zij zich "*persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling*" blijven de verzoekende partijen in gebreke aannemelijk te maken dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of een concreet, als buitengewone omstandigheid ingeroepen, element op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

De verzoekende partijen kunnen ten slotte evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is en de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht werden genomen omdat de verwerende partij het "*geheel van de argumenten*" niet heeft beoordeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de verschillende door de verzoekende partijen aangebrachte argumenten heeft besproken en heeft uiteengezet waarom deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Aangezien geen van de door de verzoekende partijen aangebrachte elementen werden weerhouden als buitengewone omstandigheid kan niet worden ingezien waarom het geheel van deze elementen nogmaals zou moeten worden beoordeeld of hieromtrent nog een verdere motivering diende te worden voorzien. Een dergelijke verplichting kan

namelijk niet uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden afgeleid. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen de verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.2.5. De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduïd, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan de verzoekende partijen toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.6. Inzake de door verzoekende partijen ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM als buitengewone omstandigheid, stelde de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat zij zich beperkten tot een algemene bewering dat deze verdragsbepaling in het gedrang zou komen bij een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen doch zonder dat hiertoe een begin van bewijs werd voorgelegd en zonder dat de algemene bewering werd toegepast op de eigen situatie. Nu de verzoekende partijen deze motivering in de bestreden beslissing niet weerleggen, kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij het nemen van deze beslissing – die zelf geen verwijderingsmaatregel inhoudt – zou hebben gehandeld in strijd met artikel 3 van het EVRM. Door het op louter algemene wijze betogen dat men zich gekrenkt en geschaad voelt in de persoonlijke ontwikkeling, wordt evenmin een concreet element aangereikt dat kan wijzen op een miskenning van dit verdragsartikel. Een schending van deze verdragsbepaling bij het nemen van de bestreden beslissing blijkt niet.

2.2.7. Inzake de aangevoerde schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel verliezen de verzoekende partijen vervolgens uit het oog dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat de verwerende partij in het verleden met miskenning van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend, leidt geenszins tot de vaststelling dat zij ook in casu de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

2.2.8. De aangevoerde middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS